

ρυθμὸν σκιρτᾶς. Φεῦ ! καὶ ἐγὼ διήλθον ἄλλοτε τὴν μυρσινόστρωτον αὐτὴν ὁδόν, εἰς λεωφόρον πλὴν πετρῶδη καὶ ἀχάριτα ἀσκόπως νῦν πλανῶμαι ἄπελπις καὶ τὰ πτερά μου ἄτινα μὲ ἔφερον εἰς ὕψη ἄλλοτε μετάρσιον, ἢ τῆς πραγματικότητος ψαλίσ, ἀπὸ τῶν ὤμων μοὶ ἀπέκοψε σκληρῶς. Βαρεῖα δ' ἔκτοτε βροδέως καὶ πεζῇ ἐπὶ τοῦ κόσμου περιφέρομαι, τῶν λιθαρίων τὰς αἰκίας μόλις φεύγουσα καὶ τοὺς ὀριμεῖς νυγμοὺς τῶν ἀκανθῶν.

Αἱ μέριμναί τοῦ σκοτεινοῦ μου μέλλοντος νυκτός τε καὶ ἡμέρας μὲ ταράττουσι, ρυτίδες δὲ βαθεῖαι, σκιεραὶ τὸ τέως λεῖον μέτωπόν μου νῦν συμπτύσσουσι, ἐν ᾧ τὸ χεῖλος σου τὸ ῥοδαλὸν εἰς ὀπτασίαν πανευφρόσυνον, μειλίχιον διαγελά. Ἐὰν ν' ἀκούσης λοιπὸν θέλεις ἀδελφὴν φιλοῦσαν σε, μὴ σπεῦδε νὰ μὲ φθάσης, Ἦθη μου. Τῆς ἡλικίας τῆς χρυσῆς σου καὶ ἀγνῆς τὰς θείας τέρψεις κατὰ κόρον ἀπολάμβανε, φωτός καὶ θάλπους τοὺς θυλάκους πλήρωσον καὶ μέλπε, μέλπε ἄσματα μελίρρυτα πρὶν ἢ σὲ καταλάβῃ ἡ ἐμὴ ἀκημή.

Ἐν Σάμῳ, ἔτι: 1889.

† ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

ΣΤΟΝ ὕπνον τοῦ Χριστοῦ ποῦ ἀγγελοφέρνει
σὰν ὄραμα γλυκόσεμνο ἢ ψυχὴ σου,
ἔστον ὕπνο, ποῦ σὰν ὄνειρο σὲ φέρνει
φῶς μέσ' ἔστο φῶς νὰ ζῆς τοῦ παραδείσου,
ἔστον ὕπνο τῆς ζωῆς, γλυκειὰ παρθένα,
ἕνα γικυλάκι δέξου κι' ἀπὸ ἴμένα.

Στὰ στήθη τῆς μαννούλας του κρυμμένο,
πρὶν τοῦ ἡλίου ἀχῆνα τὸ φιλήσῃ,
γέρνει ὅπως σύ, γλυκόσεμνο, παρθένο,
τὸ μύρο του ἔς τὸν ὕπνο σου νὰ χύσῃ.
Δέξου το, οὐράνια κόρη· σοῦ ταιριάζει·
εἶνε τὸ δάκρυ ποῦ γιὰ σένα στάζει.

Ἰανουάριος τοῦ 1896

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ